

[Margrete Auken]

dengang faktisk havde det grundlag, der var tilstrækkeligt for at komme med det her ønske. At der er stillet en vrimmel af spørgsmål og givet næsten lige så mange svar siden da, har kun betydet, at argumentationen bag forslaget er blevet styrket.

Derimod er der sket en ændring politisk. Hidtil har der ikke været flertal i folketinget, og lad os håbe, at det er grunden til, at svenskerne har overhørt os. Denne gang er det det manglende parti, der oven i købet har fremsat forslaget, nemlig socialdemokratiet. Derfor vil jeg først og fremmest takke socialdemokraterne for, at de så klart har støttet det gamle krav, og for, at de nu oven i købet er gået i spidsen for det.

Jeg har svært ved at forestille mig, at den socialdemokratiske regering i Sverige vil fortsætte sin arrogante afvisning af hensyntagen til Danmark, de dér lidt vel franske manerer, svenskerne har ind imellem.

Jeg synes også, det er glædeligt, at forslaget er blevet fremsat før ulykken i Tjernobyl. Vores bøn til Sverige er, at de ophører med at belaste os med atomkraft. Jeg må sige til flere af ordførerne, at det jo er Sverige, der blander sig i danske forhold; det er ikke Danmark, der blander sig i svenske forhold. Det er Sverige, svenskerne, der har sat sig oven i os. Vi har hele tiden bedt om, at de flytter det, uden at vi skulle have vores angst bekræftet af lig på bordet. At vi så har fået det nu, og at det kan betyde, at andre indser, at det utænkelige både kan tænkes og blive til makaber virkelighed, har jeg meget lidt lyst til at juble over. Jeg synes, at den pris, befolkningen i Ukraine betaler for atomdrengenes skråsikkerhed, er urimeligt høj. Men naturligvis betyder det, at det nu må blive helt umuligt for den svenske regering at afvise os.

Jeg vil dog vælge at tro, at det under alle omstændigheder vil bevæge vore venner i Sverige, at det er et flertal ikke blot i befolkningen, men også i folketinget, der ønsker Barsebäck lukket.

Jeg må beklageligvis sige, at den svenske energiminister, Birgitta Dahl, har været temmelig iskold hidtil, når vi har talt om det. På Nordisk Råds session i København i marts spurgte jeg hende, hvordan man dog kunne finde på at udvide kapaciteten på Barsebäck. Da fik vi bare den sædvanlige smøre om de-

res sikkerhedsfiltre, og at de nok skulle love at ringe til os, hvis det gik galt.

Jeg håber, at de socialdemokratiske venner i Danmark nu kan få bevæget hende – jeg ved ikke, om man kan tø hende op, men måske få flyttet lidt rundt på hende – sådan at hun begynder at lytte til os. Tjernobyl i sig selv har tydeligvis ikke gjort hende mere blød, hvis man skal tage efter de udtalelser, vi har fået.

Vi håber da og tror, at hun har ret i, at Barsebäck er sikrere end Tjernobyl. Vi ved i hvert fald, at åbenheden er større. De er ikke så sovjetiske, som danskerne har været ind imellem. Jeg tror bare, at vi skal gøre os klart, at hvis det går galt, så er Barsebäck et elendigt værk. Jeg ved en hel del om Barsebäck, og det kunne ikke godkendes til at ligge noget sted i verden, hr. Svend Åge Petersen. Nødkølesystemet var allerede, før det blev bygget, i en sådan forfatning, at det in-ternt blev kritiseret, men dengang var man af sovjetiske grunde ikke særlig interesseret i, at det skulle komme frem. Det nødkølesystem kan ikke klare en smule. Det er noget af det første, der bryder sammen derovre. Desuden ligger det i en jordskælvszone. Det vidste man ikke, da man byggede det. Oplysninger om den fennoskandiske forkastningszone er først kommet frem omkring 1980. Barsebäck kunne ikke blive godkendt til at ligge i en forkastningszone efter amerikanske standarder.

Der er en række andre ting, som siger, at hvis det går galt, er der ikke meget, der tyder på, at vi kan være sikre på, at hele sikkerhedssystemet fungerer. Vi hører selvfølgelig om det kostbare filter, men det ved man meget lidt om. Det har ikke været prøvet andre steder, og det er klargjort, at over for visse typer ulykker fungerer det ikke. Det har man sagt. Så tag at få det værk lukket i en fart!

Derfor skal vi alligevel lave et beredskabs-system. Vi har hidtil ikke haft noget. Det er nonsens, når man har sagt, at vi har haft det. Hvad enten det har været i Sovjetunionen eller i DDR eller i Sverige, er man gået ud fra, at ulykken ikke kan ske. Jeg nævnte før, hvordan jeg havde bedt om at få beredskab lavet i forhold til Greifswald, men var blevet afvist. Vi kan se nu, at det er fuldstændig grotesk som man ingenting ved. Det er de mærkeligste oplysninger, vi får. De krydser hinanden. Man kan ikke enes om, hvor